

عنوان مقاله:

مروری بر نقش پتانسیل آللوپاتیک گیاهان جهت کنترل گونه های مهاجم مراتع

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس بین المللی چالش های زیست محیطی و گاهشناسی درختی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

سارا هدایتی - دانش آموخته کارشناسی ارشد جنگلداری، دانشگاه لرستان

سیدحسین زالی - عضو هیئت علمی گروه مرتعداری، دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی ساری

محدثه امیری - دانش آموخته کارشناسی ارشد مرتعداری، دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی ساری

خلاصه مقاله:

آللوپاتی به عنوان اثرات مفید یا مضر مستقیم و غیرمستقیم یک گیاه روی گیاه دیگر از طریق آزادسازی ترکیبات شیمیایی که اثرات بازدارنده یا کمک کننده بر رویش بذر و گیاهان جوان دارند تعریف شده است. گونه های مهاجم و غیر خوشخوراک در مراتع به شدت در حال ازدیاد بوده و سبب کاهش ظرفیت مراتع شده اند، همزمان بسیاری از گیاهان خوشخوراک نه تنها بدلیل چرای مفرط بلکه بدلیل روابط آللوپاتیک نیز موجب کاهش تولید علوفه شده اند. در بسیاری از مراتع امیدی به تداوم استقبال بهره برداران از روشهای مرسوم مرتعداری چون قرق، کاهش دام و رعایت زمان چرا نمی رود و در غالب موارد نیز اجرایی نیست. در بسیاری از مراتع نیز همین شیوه های احیایی بدلیل گسترش بی رویه گیاهان مهاجم توالی را به نفع گیاهان مهاجم پیش برده است. در این راستا، مطالعات آللوپاتی برخی گیاهان می تواند فرصت مناسبی جهت کاهش مصرف سموم شیمیایی، پیدایش علف کش های طبیعی و نسل جدیدی از بازدارنده های رشد باشد. در مراتع شمال ایران نیز همین شیوه های احیایی بدلیل گسترش بی رویه گیاهان مهاجم توالی را به نفع گیاهان مهاجم پیش می برند. لذا تدابیری نوین در جهت بازداری از رشد و تکثیر گیاهان مهاجم و تقویت و حمایت رشد و تکثیر گیاهان خوشخوراک مرتعی با تولیدات طبیعی به جای ترکیبات شیمیایی ضروری است.

کلمات کلیدی:

آللوپاتی، گیاهان مهاجم، متابولیت های ثانویه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/788509>

